

Ker mi tudi slivovka ni več teknila, sem kmalu vstal ter se poslovil. Že na stopnicah pa me je začela grabiti čudna jeza, da bi se bil najrajši povrnil ter povedal staremu, solzavemu go-bezдалu nekaj prav gorkih.

»Kdo je bil tisti Raz... Rap... Rat...? Počemu je šel v Ameriko in počemu se je vrnil? Odrezali so mu bili desnico — kje in kako? Ali je bil delavec in se je ponesrečil... in kako je torej prišel do bogastva? — In če je bil res izgubil desnico, kako je tedaj na pokopališču polagal roke na rame ter jih dal celo poljubavati? — In tiste skromne cvetke, ki jih je bila mladenka nabrala spotoma — kakšne cvetke rastejo o Vseh svetih po mestnih ulicah? — Sploh pa — kakšen zlodej je s tisto genljivo mladenko? Kako jo je mogel spoznati, če je nikoli v svojem življenju ni videl? Sošolec gospoda Matevža je moral imeti že blizu šestdeset let; torej se je rodila mladenka, ko je bil že zdavnaj v Ameriki, ali

pa je nosila že svojih poštenih četvero križev, ko je klečala na pokopališču. Kakšna mladenka bi bila to in čemu ji dota?... In navsezadnje — v tistem hipu, ko jo vpraša po imenu, ji že izroči knjižico na njeno ime... Vrag vzemi vso to genljivo ropotijo!»

Ko sem stal pred starinsko, sivo hišo z omreženimi okni ter pomislil na gospoda Matevža, samotnega samca v rdečežolti halji, kako sedi pred čašico slivovke in ogleduje s solznimi očmi »beduine v puščavi«, se mi je vsa jeza polegla in seglo mi je v srce kakor prijeten smehljaj. Vse se je spojilo v eno samo podobo: starinsko poslopje z obširnimi vežami in vlažnimi hodniki, mračna izba, mrko pohištvo, Benetke z doževo palačo, beduini v puščavi, stara slivovka s polhovgraških hribov, Lovro Toman, gospod Matevž sam in njegova genljiva zgodba. In v svojih mislih sem z ljubeznijo in spoštovanjem pozdravil to častljivo, zabledelo in zaprašeno podobo.

NA VEČERNEM MORJU.

Zložil M. O—a.

Volosko-Opatija.

Zdaj je prijeten čas,
zdaj, ko dan molči,
morje govori...

»Morje,
polno globokih skrivnosti,
ali veš ti kaj od moje mladosti,
kam je prešla?»

»Tvojo mladost in tvojo pomlad
solnce odvedlo je neki večer,
ko je odšlo na zapad — —«

— Vôzi za solncem, mornar,
tja na zahodno stran!
V veslo z močjó se vpri,
jadro razpni,
vôzi, mornar!...

— Solnce, o solnce, stoj!
Daj mi nazaj mladost,
njeno radost, prostost —
daj mi nazaj!

Njeno vero in up,
njene vesele želje,
njene tajne, sladke bolesi,
njeno bogato srcé,

nje hrepenenje...
mojo mladost,
moje življenje —
daj mi, o solnce, nazaj!...

— Naglo za solncem, mornar,
da ga ujamemo še!
Glej, kako v morje spè —
naglo, mornar!

Dobro jaz vodim krmilo,
evo ti zlât za plačilo...
eden... dva... sto —
vôzi samo! — —

Več ne moreš? Gorje!
Truden čez daljno plan
tja, kjer morje na večnost mejí,
jadraš — zaman!

Niže in niže klone
solnce... že pada, tone —
skoro bo noč...

Zarja večerna blešči
iznad morskih globin:
to je mladosti spomin
— samo spomin!

